

lem, der talte paa Socialdemokraternes Vegne —, om vi stillede Ændringsforslag i dette høje Ting.

Man har stadig væk talt om Forudsætningerne for Hjælpekassens Virksomhed. Den højtærede Minister har sagt, at man er gaaet langt udenfor Forudsætningerne, og den ærede sidste Taler udtalte, at Forudsætningerne for at anvende de Beløb, der er anvendt af Hjælpekassebestyrelser rundt omkring, var i Virkeligheden ikke til Stede. Jeg tror, at dette med Forudsætningerne er noget elastisk. Der findes jo ikke i Loven noget saa absolut fastlagt, at det kan siges, at til de og de bestemte Formaal maa Hjælpekassemidler anvendes og ikke til dette eller hint Formaal. Det forekommer mig, at den ærede sidste Taler i nogen Grad kom til at modsige sig selv, idet han sagde, at Formaalet med Hjælpekassen er at hjælpe dem, som er i Trang. Jeg tror, det er et Princip, man bør fastholde: at de, som er i Trang, skal hjælpes gennem Hjælpekasserne, for at de ikke paa Grund af Trangen maa henvises til Fattigvæsenet. Det vilde i Almindelighed være bedre, om man kunde opsøge Nøden dér, hvor den findes, end at vente, til den banker paa Døren hos Autoriteterne under den ene eller den anden Form. Jeg har altid syntes, at Fattighjælp var den uheldigste Form for Hjælp til Mennesker, der kommer i Trang — jeg havde nær sagt uanset paa hvilken Maade det sker, naar det ikke er ved egen Skyld. Jeg tror, at der gaar noget i Stykker for de Mennesker, der henvises til Fattigvæsenet. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind herpaa.

Jeg er, som sagt, klar over, at vi ikke vilde naa nogen Vegne, selv om vi stillede Ændringsforslag. Den højtærede Minister synes i hvert Fald at være meget fast i sin Opfattelse af, at man ikke skal gaa højere med Beløbet, og han finder jo Tilslutning hos Flertalspartierne. Derfor er der ingen Grund for os til at føre en lang Diskussion. Sagen er i Virkeligheden afgjort; Delingslinien i dette høje Ting er jo ikke forskellig fra Delingslinien i det andet høje Ting, og vi er derfor paa Forhaand klare over Stillingen.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg bringer de ærede Ordførere for Venstre og det konservative Folkeparti min Tak for den Tilslutning, de paa Partiernes Vegne har givet Lovforslaget, og jeg kan naturligvis ingenlunde være utilfreds med, at man fra Oppositionspartiernes Side indtager den meget forstandige Stilling: ikke

i dette høje Ting at stille Ændringsforslag, som er stillet i det andet høje Ting, som der viste sig ikke at kunne gennemføres, og som heller ikke vilde kunne gennemføres her. Jeg skal da ogsaa kun i Anledning af de to ærede Ordføreres Bemærkninger fremkomme med nogle faa Udtalelser.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (C. F. Sørensen) beklager, at Forslag af denne Art skal benyttes til at tilvejebringe Balance. Det synes jeg nu ikke det ærede Medlem skulde beklage. Forholdet er jo nemlig det, at vi under Krigen i vor sociale Lovgivning paa en hel Række Punkter er kommet til Udgifter, som kun kunde forsvares under Hensyn til den Højkonjunktur, hvori vi da levede, og under Hensyn til de usædvanlig store Indkomster, som Statskassen havde i disse Aar. Det ærede Medlem og det Parti, hvis Talsmand han er her i Tinget, kommer til at gøre sig fortrolig med, at man ogsaa paa dette Omraade maa sætte Stævne efter Eyne. Nu sagde det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Veistrup), at Forudsætningerne for Hjælpekassestøtte er i høj Grad elastiske, derfor kan det ikke fastslaaes, naar man er indenfor Hjælpekasselovgivningens Ramme, og naar man er kommet udenfor. Det er imidlertid en Misforstaaelse af det ærede Medlem, ligesom det er en Misforstaaelse, som det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds synes at være hildet i — det ærede Medlem ryster nok paa Hovedet, men det er nu alligevel saaledes. Derom vil det ærede Medlem blive overbevist, hvis han sætter sig ind i Hjælpekasselovens § 2, hvor det udtrykkelig siges, at den Understøttelse, der her er Tale om, skal være midlertidig, og hvis han undersøger Lovens § 4, hvor det siges, at normalt maa Ydelsen fra Hjælpekassen til Enkeltperson ikke overstige 180 Kr. i Løbet af 18 Maanedere, hvorefter der skal indtræde en 12 Maaneders Karenstid, som kun under ganske særlige Omstændigheder kan forkortes. Hvis nu de to ærede Medlemmer vil holde sig disse Bestemmelser for Øje og saa nærmere undersøge, hvad det er, der sker i adskillige Kommuner, bl. a. i Københavns Kommune, tror jeg slet ikke, det vil være dem muligt at fastholde Paastanden om, at Forudsætningerne er saa elastiske, at man ikke kan afgøre, om man i disse Kommuner er indenfor eller udenfor Hjælpekasselovens Bestemmelser. Mener virkelig det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds, at det er indenfor Hjælpekasselovgivningens Ramme, at man betaler fort-